

Oscar ve Pembeli Meleği

—
Çeviren:
Bahadırhan
Bozkurt

—
—
Dünya
Edebiyatı
Roman

**Eric-Emmanuel
Schmitt**

Eric-Emmanuel Schmitt, Fransız romancı, oyun yazarı ve sinema yönetmeni. 1960 yılında Lyon'da doğdu. 1980-1985 yılları arasında École Normale Supérieure'de felsefe eğitimi aldı. Eserlerinde Tanrı, dinler, şiddet ve kutsal arasındaki bağ, yitirilen kimlik, davranışların gizemi gibi konulara yer veren Schmitt'in kitapları 45 dile çevrildi, tiyatro oyunları 50'den fazla ülkede sahnelendi.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Adolf H.'nin Diğer Yaşamı
Yüzlerin Ötesini Gören Adam
Bir Aynada Üç Kadın

Görünmeyen Döngü:
Oscar ve Pembeli Meleği
Milarepa
Madam Pylinska ve Chopin'in Sırrı
Mösyö İbrahim ve Kuran'ın Çiçekleri
Bayan Ming'in Hiç Olmayan On Çocuğu
Şişmanlayamayan Sumocu
Nuh'un Çocukları (yayınlanacak)
Félix ve Görünmez Kaynak (yayınlanacak)

OSCAR VE PEMBELİ MELEĞİ

Orijinal adı: Oscar et la dame rose

© Éditions Albin Michel, Paris 2002-2004-2009

Yazan: Éric-Emmanuel Schmitt

Fransızca aslından çeviren: Bahadırhan Bozkurt

Yayına hazırlayan: Nimet Kirşan

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Şubat 2026 / ISBN 978-625-5683-87-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Oscar ve Pembeli Meleği

Eric-Emmanuel Schmitt

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Bahadırhan Bozkurt

Görünmeyen Döngü

Görünmeyen Döngü serisi, birbirinden bağımsız romanlardan oluşmakla birlikte ortak bir temayı paylaşır: Anlam arayışı. Serinin her kitabında, başkahraman yaşamının yas, terk ediliş, hastalık ya da savaş gibi belirleyici bir anında kendini beklenmedik bir karşılaşmanın içinde bulur ve bu, ona yola devam etme gücü verir. Ayrıca bu karşılaşma manevi bir deneyime dönüşür, ruhsal bir derinliği açığa çıkarır.

Serideki kitaplara bakarsak: *Milarepa* Tibet Budizmini, *Mösyö İbrahim ve Kuran'ın Çiçekleri* İslamiyeti, özellikle de tasavvufu, *Oscar ve Pembeli Meleği* Hristiyanlığı, *Nuh'un Çocukları* Museviliği, *Şişmanlayamayan Sumocu* Zen Budizmini, *Bayan Ming'in Hiç Olmayan On Çocuğu* Konfüçyüsçülüğü, *Madam Pylinska ve Chopin'in Sırrı* ise müziğin ruhla kurduğu ilişkiyi merkeze alır. *Félix ve Görünmez Kaynak*'ta ise animist düşünce işlenir.

Eric-Emmanuel Schmitt, maneviyatı hümanist bir bakış açısıyla ele alır. Onları, hayatta yol almayı kolaylaştıran bilgelik ve şiir hazineleri olarak görür. Onun yaklaşımının özgünlüğü de burada yatar: Okurunu dönüştürmeye ya da inançlar üzerine anlamsal bir eleştiri sunmaya çalışmaz; bunun yerine, beklenmedik empati alanları yaratarak keşfetmeye, sezgisel olarak hissetmeye davet eder.

Danielle Darrieux'ye...

Sevgili Tanrı,

Adım Oscar, on yaşındayım, içindeki kedi ve köpeklerle birlikte bütün evi ateşe verdim (galiba kırmızı balıkları da kızartmış oldum) ve bu da sana yazdığım ilk mektup çünkü şimdiye kadar derslerim yüzünden hiç vaktim olmadı.

Şunu baştan söyleyeyim, yazmaktan nefret ediyorum. Gerçekten mecbur kalmadıkça yazmıyorum. Çünkü yazı yazmak hayatı çelenkle, kurdeleyle, ponponla ve cicili bicili şeylerle süslemek gibidir. Yazmak, süsleme kandırmacasından başka bir şey değil. Yetişkin işi.

İspatı mı? İşte, mektubumun girişine bak: “Adım Oscar, on yaşındayım, içindeki kedi ve köpeklerle birlikte bütün evi ateşe verdim (galiba kırmızı balıkları da kızartmış oldum) ve bu da sana yazdığım ilk mektup çünkü şimdiye kadar derslerim yüzünden hiç vaktim olmadı.” Oysa şöyle de diyebilirdim: “Bana Yumurta Kafa derler, on yaşındayım ama yedi yaşındaymışım gibi görünüyorum, kanser olduğum için hastanede yaşıyorum ve şimdiye kadar seninle hiç konuşmadım çünkü var olduğuna inanmıyorum.”

Yalnızca bunları yazsaydım iyi olmazdı. Benimle daha az ilgilenirdin. Oysa ilgilenmene ihtiyacım var.

Yani bana birkaç iyilik yapacak vakit ayırabilirsen hiç fena olmaz.

Açıklayayım.

Hastane çok güzel bir yer, burada yüksek sesle konuşan neşeli büyükler var, bir sürü oyuncak var, ayrıca çocuklarla vakit geçirmek isteyen pembeli kadınlar var. Sonra her zaman yanımda olan Çifte Kavrulmuş, Einstein, Patlamış Mısır gibi arkadaşlarım var, kısacası neşeli bir hastaysan hastane şahane bir yer.

Bense artık neşeli değilim. İlik naklimden beri bunu iyice hissediyorum. Sabah, Doktor Düsseldorf beni muayene edince keyfi kaçıyor. Onu hayal kırıklığına uğrattıyorum. Sanki bir kabahat işlemişim gibi hiçbir şey söylemeden öylece bana bakıyor. Aslında ameliyatta üstüme düşeni yaptım, uslu durdum, beni uyutmalarına ses çıkarmadım. Canım yandı ama hiç bağırmadım, bütün ilaçlarımı içtim. Bazı günler lafı yapıştırırmek istiyorum, *Belki de başarısız bir ameliyat yapan sizsiniz, kara kaşlı Doktor Düsseldorf*, demek istiyorum. Ama öyle zavallı görünüyor ki hakaretlerim boğazıma düğümünip kalıyor. O üzgün bakan gözleriyle sustukça ben kendimi daha da suçlu hissediyorum. Kötü bir hasta olduğumu anladım, tıbbın olağanüstü bir şey olduğuna olan inancı sarsacak kadar kötü bir hasta.

Bu doktorların düşünceleri de bulaşıcı. Şimdi bizim kat-taki herkes; hasta bakıcılar, hastalar, temizlikçiler bana aynı gözle bakıyorlar. Ben neşelenip keyiflendiğimde hepsi

hüzünleniyor; şaka yaptığımda gülmek için kendilerini zorluyorlar. Gerçekten, artık eskisi kadar gülmüyoruz.

Tek değişmeyen kişi Rose Anne. Sanırım o da değişemeyecek kadar yaşlı. Tam Rose Anne işte. Sana Rose Anne'yi tanıtmıyorum Tanrı, zaten senin iyi dostun, sana yazmamı da o söyledi. Sorun şu ki ona Rose Anne diyen yalnızca benim. Yani kimden bahsettiğimi anlaman için biraz çaba göstermen gerek: Rose Anne, hasta çocuklarla vakit geçirmek için dışarıdan gönüllü olarak gelen pembe önlüklü kadınların en yaşlı olanı.

"Kaç yaşındasınız Rose Anne?"

"On üç basamaklı sayıları aklında tutabilir misin Oscar-cığım?"

"Dalga geçiyorsunuz!.."

"Hayır. Dalga geçmiyorum. Özellikle yaşımı buradakilerden gizliyorum. Yoksa beni kovarlar ve artık görüşemeyiz."

"Neden ki?"

"Buraya kaçak geliyorum da ondan. Buraya gelen pembe belili kadınlardan biri olmak için bir yaş sınırı var. Ben ise o sınırı çoktan aştım."

"Yani son kullanma tarihiniz mi geçti?"

"Evet."

"Yoğurt gibi mi?"

"Hişşt!"

"Tamam! Kimseye söylemem."

Sırrını benimle paylaşması gerçekten çok cesurcadı. Neyse ki doğru kişiyle paylaşmıştı. Gözlerinin çevresinde güneş ışınlarına benzeyen kırışıklıklardan şimdiye kadar

kimsenin anlamaması şaşırtıcı olsa da ben yine de ağzımı açmayacağım.

Bir seferinde de onun başka bir sırrını daha öğrendim ve Tanrı, bu sır sayesinde sen de kimden bahsettiğimi anlayacaksın.

Hastanenin bahçesinde yürüyorduk ve Rose Anne bir pisliğe bastı.

“Kahretsın!”

“Rose Anne ağzınız ne kadar da bozuk.”

“Ufaklık, rahat dur iki dakika, nasıl istersem öyle konuşurum.”

“Ama Rose Anne?”

“Kaldır bakalım kışını biraz, burada gezinti yapıyoruz, salyangoz yarışı değil.”

Biraz şeker yemek için bir banka oturup mola verdiğimizde sordum:

“Nasıl oluyor da böyle ayıp konuşuyorsunuz?”

“Meslek hastalığı küçük Oscar, benim mesleğimde nazik olursan işin biter, defterini dürerler.”

“Peki mesleğiniz nedir?”

“İnanmazsın ki...”

“Yemin ederim inanacağım.”

“Güreşçi.”

“İnanmıyorum!”

“Evet, güreşçiydim. Lakabım da Languedoc Ejderhası’ydı.”

O günden sonra ne zaman canım bir şeye sıkılsa, kimsenin bizi duyamayacağından emin olunca Rose Anne

bana katıldığı büyük turnuvaları anlatmaya başladı: Languedoc Ejderhası Limousin Kasabı'na karşı. Memelerinin yerinde havan topları olan Hollandalı güreşçi, yani Şeytani Sinclair'la yirmi yıl süren mücadelesi. En çok da Rose Anne'nin güreştiği yıllarda örnek aldığı Çelik Kalça'nın bile yenemediği Ulla-Ulla'yı, yani Buchenwald Köpeği'ni yenip kazandığı dünya kupası. Anlattıkları beni hayallere daldırıyordu çünkü ben arkadaşımı şimdiki yaşlı haliyle ve salınan pembe bluzuyla ringe çıkmış, bu mayolu canavarlara derslerini verirken düşünüyordum. Ringedeki sanki bendim. Daha güçlü oluyordum. İntikamımı alıyordum.

Eğer Tanrı, anlattığım tüm bu ipuçlarına rağmen Rose Anne ya da Languedoc Ejderhası'nın kim olduğunu hâlâ anlayamadıysan, Tanrı olmayı bırakıp emekli olma vaktin gelmiş demektir, bilmem anlatabildim mi?

Asıl meseleye dönersek...

Kısaca, ilik naklimin sonuçları burada bir hayli can sıktı, kemoterapinin sonuçları da iyi değildi ama o zaman nakil umudu vardı. Şimdi doktorlar ne yapacaklarını bilemiyorlar, üstelik bana acıyorlar. Annemin iyi bir doktor olduğunu düşünmesine rağmen benim gücünü biraz da kaşlarından aldığını sandığım Doktor Düsseldorf, sırtındaki heybesinde hiç hediye kalmamış Noel Baba gibi görünüyor.

Ortam kötü. Bu durumdan arkadaşım Çifte Kavrulmuş'a bahsettim. Aslında adı Çifte Kavrulmuş değil, Yves ama biz ona Çifte Kavrulmuş diyoruz, bu isim ona daha çok yakışıyor çünkü her yanı gerçekten feci yanmış.

“Çifte Kavrulmuş, sanırım doktorlar artık beni sevmiyorlar, onları pes ettirdim.”

“Ne diyorsun Yumurta Kafa! Doktorlara bir şeycik olmaz. Onların kafalarında her zaman senin için planladıkları bir ameliyat vardır. Geçen gün bir saydım, benim için en az altı tane planlamışlar.”

“Belki onlara ilham veriyorsundur.”

“Olabilir.”

“Peki niye bana öleceğimi açıkça söylemiyorlar?”

İşte o anda Çifte Kavrulmuş da hastanedeki herkes gibi yaptı: Sağır oldu. Eğer hastanede “ölmek” dersin kimse seni duymaz. Yani bir fırsatını bulup lafı değiştireceklerinden emin olabilirsin. Bu testi herkese yaptım. Rose Anne hariç.

Bu sabah bu konu açılınca o da duymazlıktan gelecek mi görmek istedim.

“Rose Anne, sanırım hiç kimse bana öleceğimi söylemiyor.”

Bana baktı. Acaba o da diğerleri gibi mi davranacaktı? Lütfen Languedoc Ejderhası, diren ve kulaklarını aç!

“Eğer bunu biliyorsan neden başkalarından duymak istiyorsun Oscar?”

Vay be! Duydu!

“Galiba Rose Anne, gerçek hastane yerine başka bir hastane uydurmuşlar. Sanki hastaneye bir tek iyileşmek için gelir gibi yapıyorlar. Oysa ölmek için de hastaneye gelinir.”

“Haklısın Oscar. Sanırım aynı şeyi hayatımız söz konusu olunca da yapıyoruz. Hayatın ne kadar kırılgan, hassas ve geçici olduğunu unutuyoruz. Sanki ölümsüzümüz gibi yaşıyoruz.”

“Rose Anne, ameliyatım başarısız mı oldu?”

Rose Anne cevap vermedi. Bu onun evet deme şekliydi. Her şeyi anladığımdan emin olduğunda yaklaştı ve âdeta yalvaran bir ses tonuyla:

“Benden duymadın, söz mü?”

“Söz.”

Bir an için sessizlik oldu. Tüm bu yeni düşünceleri kabul-
lenme sessizliği.

“Eğer Tanrı’ya yazarsan Oscar...”

“Yapmayın Rose Anne, siz de mi?”

“Ne ben de mi?”

“Sizin de yalancı olduğunuzu bilmiyordum.”

“Ama ben sana yalan söylemiyorum.”

“O zaman niye bana Tanrı’dan bahsediyorsunuz? Zaten
Noel Baba numarasını yaptılar. Bir kere yeter.”

“Oscar, Tanrı ile Noel Baba’nın hiçbir alakası yok.”

“Var. Aynı şey. Beyin yıkama tuzağı!”

“Peki sen benim gibi birinin, eski bir güreşçinin, hem
de yüz altmış beş turnuvanın kırk üçü nakavtla olmak
üzere yüz altmışını kazanmış Languedoc Ejderhası’nın, bir
an için bile olsa Noel Baba’ya inanacağını düşünebiliyor
musun?”

“Hayır.”

“İşte gördün mü? Noel Baba’ya inanmıyorum ama
Tanrı’ya inanıyorum.”

Gerçekten de böyle söyleyince her şey değişti.

“Peki niye Tanrı’ya yazayım ki?”

“Böylece kendini yalnız hissetmeyeceksin.”

“Olmayan birine yazarak mı kendimi yalnız hissetmeyeceğim?”

“O zaman sen de onu var et.”

Bana doğru eğildi.

“Ona inandığın her defasında biraz daha var olacak. Eğer ısrarcı olursan tamamen var olacak. Ve sana iyi gelecek.”

“Ona ne yazabilirim ki?”

“Düşüncelerini yaz. Kimseye söyleyemediğin düşüncelerini. Onlar seni ağırlaştırır, içine oturur, seni canlandıracak yeni düşüncelerin yerlerini işgal eder, seni çürütür. Eğer anlatmazsan kokmuş düşünce çöplüğüne dönüşeceksin.”

“Peki.”

“Ayrıca Tanrı’dan her gün bir dilekte bulunabilirsin. Ama dikkat et, her gün sadece bir tane!”

“Sizin Tanrı pek bir zayıfmış Rose Anne, Alaaddin’in lambasında bile üç dilek hakkı var.”

“Günde bir dilek, ömür boyunca üç dilekten daha iyidir, değil mi?”

“Evet. Peki her şeyi dileyebilir miyim? Oyuncak, şeker, araba..?”

“Hayır Oscar. Tanrı, Noel Baba değildir. Yalnızca manevi şeyler isteyebilirsin.”

“Mesela?”

“Mesela cesaret, sabır, bilgi gibi.”

“Tamam, anladım.”

“Ayrıca Oscar, yalnız kendin için değil, başkaları için de dilekte bulunabilirsin.”

“Saçmalamayın Rose Anne, her gün bir dilek hakkım var, tabii ki onu da kendime saklayacağım!”

İşte böyle Tanrı, yazdığım bu ilk mektup sayesinde sana biraz kendimden bahsettim; yaşadığım yeri, tıp dünyası için bir engel gibi görüldüğüm bu hastaneyi anlattım ve senden bana bilgi vermeni istiyorum: İyileşecek miyim? Evet ya da hayır diye cevap ver. Çok zor değil sanırım. Evet ya da hayır. Gereksiz şeyleri boş ver.

Yarın görüşmek üzere, öperim,
Oscar.

Not: Bende adresin yok. Nasıl yapayım?

DOĞAN YAYINLARI
ÖRNEKTİR

Sevgili Tanrı,

Tebrik ederim. Gerçekten çok güçlüsün. Yani ben daha mektubu postaya veremedim sen bana cevabı gönderdin. Bunu nasıl yaptın?

Bu sabah Einstein'la oyun salonunda satranç oynuyordum. O sırada Patlamış Mısır geldi:

“Seninkiler gelmiş.”

“Ailem mi? Bu imkânsız. Onlar yalnızca pazar günleri gelir.”

“Arabayı gördüm, beyaz şeritli kırmızı bir Jeep.”

“Mümkün değil.”

Omuz silktim ve Einstein'la oyunuma devam ettim. Ama dikkatim dağılmıştı ve Einstein bir sürü taşımı yedi, bu da beni daha çok sinirlendirdi. Ona Einstein demelerinin sebebi diğerlerinden daha akıllı olması değil, normale göre iki kat daha büyük bir kafası olması, içinde su varmış. Bu kötü çünkü eğer büyük olan beyni olsaydı Einstein büyük işler yapabilirdi.

Yenileceğimi anlayınca oyunu bıraktım ve Patlamış Mısır'la otoparka bakan odasına gittik. Patlamış Mısır haklıydı, ailem gelmişti.

Şunu söylemem gerek Tanrı, ben ve ailem, yani biz, uzakta oturuyoruz. Onlarla orada yaşarken bunun farkında değildim ama şimdi yanlarında olmadığımından orası gerçekten uzak geliyor. Bu yüzden de ailem beni yalnızca haftada bir, yani pazar günleri görmeye geliyorlar. Çünkü pazar günleri çalışmıyorlar, tabii ben de çalışmıyorum.

“Gördün mü haklıymışım” dedi Patlamış Mısır. “Sana haber verdiğim için bana ne kadar vereceksin?”

“Fındıklı çikolatam var.”

“Şu çilekli şekerlemelerden yok mu?”

“Yok.”

“Peki, çikolata ver o zaman.”

Aslında Patlamış Mısır'a yiyecek bir şey vermemiz yasak çünkü buraya zayıflamak için geldi. Dokuz yaşında ve doksan sekiz kilo. Boyu bir metre on santim. Eni de bir metre on santim! Üzerinden hiç çıkarmadığı, daha doğru-su içine girebildiği tek şey olan polo yaka bir *sweatshirt*'ü var. Aslında ne bizim çocuklar ne de ben, onun bir gün zayıflayabileceğine inanıyoruz. O kadar aç ki ona acıyoruz ve daima yemeğimize artanları ona veriyoruz. Bunların yanında bir çikolata nedir ki... Hem biz haksızsak o zaman hasta bakıcılar da ona durmadan fitil sokuşturmasınlar.

Odama döndüm ve ailemi beklemeye başladım. Önce zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim, nefes nefese kalmış-

Her gün dünyaya sanki ilk kez görüymüşsun gibi bak!

Oscar on yaşında bir lösemi hastasıdır. Ölümün yaklaştığını herkes bilir ama kimse ona söyleyemez. Ailesi susar, doktorlar susar, arkadaşları susar; ta ki pembe giysili Rose Anne ortaya çıkana kadar.

Bu pembeli kadın, Oscar'a hayata başka bir gözle bakmayı öğretir: Her günü on yıl gibi yaşamak ve Tanrı'ya mektuplar yazmak. Böylece on iki gün, bir ömrün tamamına dönüşür. Oscar bu mektuplarda çocukluğun saflığından ergenliğin öfkesine, ilk aşktan kayba, hayal kırıklığından kabullenişe kadar insan olmanın bütün duraklarından geçer.

Oscar ve Pembeli Meleği, ölümü merkeze alan bir kitap değil, hayata yazılmış bir övgü, yaşama tutulan bir ışık. Kahkaha ile gözyaşı, masumiyet ile bilgelik arasındaki o ince çizgide yürüyen bu roman, küçük bir çocuğun sesiyle okura her sabah dünyaya yeniden bakmayı öğretiyor.

